

Piac

Hadd mondjalak el, te piac,
piac te, kit megvet az ünnepi szónok
s a nyavalyás költő,
mily szép vagy a fényben, milyen diadalmas.

Lüktetve zszibongasz. Az élet ütemére
pezsegsz előttem,
roppant-teli szaggal, a túró, a tejföl
savanykás szagával, a sajtok kövérlő,
sárga illatával,
vanília ízzel, bűzzel és szeméttel,
gyermeki forgók papír-viharával,
vartyogva a vidám
kofák kacajától.

Micsoda hatalmas, isteni színház,
együtt az ételek és a virágok,
minden, ami jó, szép, a szájnak, a szemnek,
kánaáni bőség.
Eleven tojások rózsaszínű héjjal,
hóvirág a parasztkendők csücskén,
jácintok kék feje, halavány kelvirág,
arany sárgarépa.
Fém tisztító porok rozsdaszín rakása,
fekete reteknek szomorú kis dombja,
mint valami sírdomb
s fölötte viola, mintha rajta nőne,
gyászolva valakit.
Ordító paprika,

A Krisztina téri vásár a Roham utcánál
1920-as évek
BTM Kiscelli Múzeum Fényképgyűjtemény
Erdélyi Mór felvétele

„Micsoda hatalmas, isteni színház.”

paprika-füzérek, mint a vörös orrok,
fokhagyma-gerezdek, torma, fehér torma,
lila karalábé
s halvány-zöld selyemben, fényes viganóban
a büszke saláta.

Azután narancsok, gyermeki mennyország,
sötétsárga labdák, óriási halomban,
játszani és enni, enni, édes labdák,
narancsszín narancsok
s dió is, dió is az öblös kosárban,
szilfa-garabóban, merre csörög, mondsza,
dió is, karácsony, karácsonyi lárma.

De látod-e ottan, mily véres a bódé
és látod-e ottan a húst, a vörös húst,
a rózsálló tüdőt és a barna májat,
a szívet, a csontot?
S ott a halasnál, a gömbölyű kádban
úszkál a tükörponty
mártír-testvérei vérétől pirosuló
zavaros vizében
s már fogja az ember, két szemét benyomja,
élve megvakítja,
kaparja keményen gazdag pikkelyeit
és meghal a hal most
vakon és véresen, ezüst páncél-ingben,
akár egy katona,
csodálatos, szörnyű, csodálatos, szörnyű,
hős-néma halállal.
S a késes is itt jár, itt jár körülöttünk,
ármánykodó képpel, drámai mosollyal,
shakespeare-i orgyilkos, egyszerre elénk lép,
beleság fülünkbe, háta mögül gyorsan
kirántja a pengét, kínálja a kését
gyilkolni meg ölni.

Mégis gyönyörű ez, mégis ez az élet
s hallgatom, hogy dalol keserűt, édeset.
Hallom én a dalát: „alma és ibolya”.
Egy falusi kislány árulja áruját,
véletlen áruját: „alma és ibolya”.
Népszínmű szoknyáját aszfalra terítve
kiabál az égbe szoprán nevetéssel:
„alma és ibolya”.
Mint mikor a költő véletlen szavait
összezendíti a szeszélyes szerencse,
csodás találkozáson, a szívben, az agyban,
én is kiabálok: „alma és ibolya”.
Ibolya és alma. Alma és ibolya.

1926

(*Ö I.*, 472–474. old.)